

SZEPESI ATTILA

Arcimboldo-szonettek

(RÉSZLET)

*Pocsolya. Benne féreg, milliárd.
Szerte-bozsgó, emberarcú parányok.
Egymást falók, nyüzsgöve prézsmitalók:
élik a teremtés torz mámorát.*

*Csupa Heléna, pöttöm amorózó,
haslábú-fejű Rómeó meg Júlia.
Tű-csápját mind a párja fele nyújtja:
falva szeret, tengernyi gyomrakorgó*

*s szeretve fal. Bele üveg-falából
korábbi mátká-prédája világol.
Végül maga is mámor-rázta hulla:*

*új párja vele töltekezve püffed...
S hogy mit jelent e kannibáli ünnep,
megfejtethi Freud Zsigmond, hogyha tudja.*

***

*Régész. Az arca csupa tört cserép,
kőbe-vésett, táncos iszalag-inda.
Fűrészzi a cézár tekintetét,
ki ráles zöldrozsdás rézpénzre írva.*

*Omló rögökre áhítattal térdel,
az elmúlástól koldul haladékot.
Bámulja a megroskadt kotorékot.
Patkószöveget kapar ki ujjhegyével,*

*török pipát, rozsdás ágyúgolyóbist,
cserépbe karcolt griffet és hollót is,
melynek királyi gyűrűt tart a csőre.*

*S a mágust, aki elúzi a rontást,
lován feszítő nagysüvegű solymászt,
amint nyulászni rugtat a mezőre.*

***

*Masíroznak föl-le a bodobáncsok,
bármelyik évszak, visznek amit hoznak.
Éjfél vagy nappal, folyton masíroznak,
akác kérgén s tűzfalon föl-lejárók.*

*Veres soruk gyöngysorként tovagörbül
nyarak hevében, télutó havában.
Hangjegyek egy titkos szimfóniában,
mely hangtalan zúg a törött tükörből.*

*Mit rég feledtünk, rezzenetlen tudják,
jeltelen útjuk derűsen befutják
mohos facsonkon, téglatörmeléken.*

*Tündökölnék, nem firtatva jutalmat,
se büntetést, múltat-jövőt, hatalmat,
céltalanul – Isten tekintetében.*

***

*A fő-fő kókler, bizánci atyánk,
arcát-lelkét cserélő duplanulla,
népét vadítani el sosem únja.
Bámulják álmatag, hipnotizált*

*hívei, borzas kergebirka-nyája.
Mindükbe hálni jár a kölcsönlélek,
mind úgy mórrikál, akár a heréltek,
a bár tegnap forrt csak rá újdонат álca,*

*úgy fontoskodik-sürög a tömegben,
mintha ő volna az egyes-egyetlen,
kitől istenül a pohos Mephisztó.*

*Az meg nyájasan lesi a balga népét,
s dicsfény övezi a nyálzó malac-képét;
urunk-atyánk ő, a legfőbb kegyosztó.*

***

*Szeméttelap. Nyirok meg rothadás.
Fölötte rikácsolnak a sirályok,
tenger ködéből friss prédára szállók.
Éles csőrük a koszba beleás,*

*lapozgatja a város szemetét,
az összecsócsált, véres hulladékot:
nyálás csontot, ürülék-dagadékot,
férges gyümölcsöt, galamb tetemét.*

*És diadallal felrikkant, ha végre
ízes falatot hányhat a begyébe,
gyomra örökké korgó katlanába.*

*Majd égre kering patyolatfehéren,
megtisztulva az okádék szeméten:
magasság koldust-mímelő királya.*

***

*Macskás vénasszony. Macska maga is.
Láng-szempároktól és nyirkos szobája.
Csimbókokban fityeg hajfürtje ég
lerí róla torz macskamániája.*

*Házanépe huszonnégy görbe cirmos,
örökké kurrogó, szapora fajta.
Miákol egy-egy nőstény, majd a karmos
kandúr – a fia tán – nyáladzik rajta.*

*Ő meg, mint regék rongyos istennője,
akinek rég a múltja a jövője,
triumfál köztük diadalmas posztján,*

*míg dicséretét nyávogja e nyútt had,
és tyúkszemes lába elé lekushad
pettyes párduc meg ásító oroszlán.*

***

*Kondér. Beléje főzve csirkeláb,
kajla ökörfej, malac füle-farka.
Rögeszmékből a generálszóz rajta.
Hozzáaprítva apánk, nagyanyánk*

*karja-válla, szeretőnk tompora.
Hullámszának leffegve vérző nyelvek
és szertegörgő szemgolyók figyelnek,
közöttük szegfűszeg meg áfonya.*

*És ahogy fortyog e Nagy Világpörkölt,
kavargatja Isten majma, az ördög
és nem győzi kotyvalékát kínálni.*

*Hogy nyákos főztjével ki-ki beteljék,
s tóduljon a sok potyaleső vendég
a kondérból zabálni majd okádni.*

***

*Műanyagból deli művégtagok,
műlelkek, műkarok, műtűkszemek,
művi agyakba műgondolatok,
műálmok mellé művi zengzetek.*

*Műpróféták és kancsal mágusok,
és műgyomrokba ízes műfalat,
kóborló szélbe összetört szavak.
Műfák, művizek, nejlón-pázsitok.*

*S míg folyik folyvást e nyalka bohózat,
héroszt mímel rikoltozva a rozzant
mitugrász, s az emberfaló idéetlen*

*selypeg-pöszög, mint kinek ez a dolga,
míg nagyokat nyel, ahogy a boszorka
az ádáz Jancsi-Juliska-mesében.*

***

*Hová ezeregy kalap és kabát?
Sáros cipő, szempárok éji korma,
arany-fityegő, koldus kajla rongya?
Hová viszi a kéz a batyuját?*

*Törzs nélküli fejek hová görögnek?
Gazdátlan ülep, fogsor, prém-pomádé,
hová csigolya, lyukas ókuláré?
Kócszakállak és lefittyedő mellek*

*iránytalanul hova is vonultok,
emléktelen, böllérfejű koboldok;
belőletek a szufla elszelelt rég...*

*Merre böffentek, gazdátlan szavak?
Hová lódultok sápadt fény alatt
véres hitek és lobogó rögeszmék?*